

draga sig ur spelet. *S. sig i'n*, smyga sig in. *S. sig till*, se *S. åt sig*.

SNODD, m. 3. Se *Snoende*.

SNODD, f. 2. Något, som blifvit snodt.

SNOENDE, n. 4. Handlingen, då något snos.

SNOK, m. 2. I. (isl. *Snækr*) Ett slags giftlös orm, som igenkännes af ögonstenens runda form samt hufvudets betäckning af plåtar. Coluber. Arter af detta slägte äro: Den egentliga *S-en*, omkring 4 fot lång, ofvan svart, inunder svartblå, äfv. kallad Tomtorm, Vattenorm. C. natrix. *Slåt S.*, 2 fot, 3 till 4 tum lång, brunaktig med svarta fläckar längs ryggen. C. levis. *Gulgrön S.*, 4 fot lång, ofvan svartgrön, med gula fläckar. C. atrovirens.

SNOK, m. 2. II. (fam.) En, som snokar. Deraf Tullsnok.

SNOK, n. sing. oböjl. III. (fam.) *Tugga s.*, tugga, utan att hafva något att tugga på.

SNOKA, v. n. 1. (fam.) I försållig, elak afsigt leta efter något. *S. i alla vrår*. *S. efter något*. *S. igenom, upp*, se *Genomsnoka*, *Uppsnoka*. — *Snokande*, n. 4.

SNOKARE, m. 3. Se *Snok*, II.

SNOPEN, a. 2. neutr. — *et.* (af gamla ordet *Snopa*, flat gå bort med oförrättad ärende, af *Sneipa*, skyml, vanära; fam.) Flat och harmsen öfver en länge närd och slutligen sviken förhoppning.

SNOPP, m. 2. 1) (fam.) Ljusskarn. — 2) Tecken på nosen af en häst.

SNOPPA, v. a. 1. (fam.) Putsa (ett brinnande ljus).

SNOR, m. sing. Slem i näsan. — *Ss. S-aktig, -kluns*.

SNORA, v. n. o. a. 1. Låta drypa snor ifrån näsan; smutsa med snor. I samma mening såges äfven *S. ned, full*.

SNORFLA, snårrfla, v. n. 1. Se *Snöfla*.

SNORGERS, snörjerrs, m. 2. (pop.) Se *Gers*.

SNORHORN, n. 3. (pop., fam. o. skämtvis) Näsa.

SNORHYFVEL, m. 2. pl. — *hyftar*. Se *Snorkilling*, 2.

SNORIG, a. 2. 1) Såges om den, på hvilken snoren rinner ur näsan. — 2) Full af snor, besudlad med snor.

SNORIGHET, f. 3. Egenskapen att vara snorig.

SNORK, snårkk, m. 2. (mest i bestämd form) Ändan, det yttersta af något. *På s-en*, till sist, på sista beslutet.

SNORKILLING, m. 2. (pop. o. fam.) 1) Se *Snornäsa*. — 2) Vettlös, oförskämnd yngling. — *Syn. Snorhyfel, Snorvase*.

SNORNÄSA, f. 1. (pop. o. fam.) En, som är snorig om näsan.

SNORRA, se *Snurra*.

SNORVASE, m. 2. pl. — *vasar*. Se *Snorkilling*.

SNUBBA, v. a. 1. (fam.) *S. ell. s. upp*, gifva skarpa tillrättavisningar. — *Syn. Se Förebrå*.

SNUBBLA, v. n. 1. (fam.) Snafva (om hästar).

SNUBBOR, f. 1. pl. (fam.) Skarp tillrättavisning, stränga förebräelser. *Få s.* — *Syn. Se Förebräelse*.

SNUDDA, v. n. 1. Helt obetydligt beröra ytan af ett föremål. *S. vid, förbi, på, öfver något*. — *Snuddande*, n. 4. [Snutta.]

SNUF, m. sing. (fam.) *Få s-ven af något*, få väder af något.

SNUFLA, se *Snöfla*.

SNUFLÄDER, n. sing. Se *Trollkött*.

SNUFVA, f. 1. Opasslighet, då näsans slemhinna afsöndrar en skarp, tunn och serös vätska. *Ha s. Vara besvårad af s.*

SNUGGA, v. n. 1. ell. *S. sig till mat*, göra besök hos någon, för att blifva bjuden på mat. — *Syn. Snylta*. — *Snuggande*, n. 4.

SNUGGARE, m. 3. En, som snuggar. — *Syn. Snyltgäst*.

SNUGGERI, n. 3. Vanan att snugga sig till mat. — *Syn. Snyltande*.

SNUGG-GÄST, m. 3. Se *Snyltgäst*.

SNURR, n. sing. o. int. Det härmade ljudet af något som snurrar.

SNURRA, f. 1. Svarfvad päronformig eller kupig leksak af trä, ihälig och med ett hål på ena sidan, samt inunder försedd med en smal, trind fot, hvilken omlindas med ett snöre och nedstickes i hålet på ett handtag, hvarefter snöret häftigt drages, då snurran hoppar ned på golvet och under ett starkt hvinande eller tjutande ljud med största hastighet drifves omkring på fotspetsen. (Fig. fam.) *Det går som en s.*, med största lätthet.

SNURRA, v. n. 1. 1) Fara omkring som en snurra. *S. omkring*. — 2) Surra som hjulet på en spinrock, ett skärslipparhjul, o. s. v.

SNUS, n. sing. Pulveriserad tobak till snusning. (Fig. fam.) *S. på tummen*, snubbor, bannor. — Har sammansättningen Hundsnus.

SNUSA, v. n. o. a. 1. Uppdraga i näsan något pulveriseradt ämne, isynn. snus, för att dy-medelst reta den till slemflytning. *S. ned*, besudla, orena med snus. *S. upp*, bekosta på snus. (Fam.) *S. upp, till*, ge hundsnus. — *Snusande*, n. 4.

SNUSARE, m. 3. — *ERSKA*, f. 1. En, som snusar.

SNUSBOD, f. 2. Försäljningsbod för alla sorter af snus.

SNUSDOSA, f. 1. Dosa, hvari snus förvaras.

SNUSDOSSNÄCKA, f. 1. En stor hvit- och brunfläckig snäcka, hvaraf snusdosor göras. *Cypræa mauritiana*.

SNUSFÖRNUFTIG, a. 2. (fam.) Som inbillar sig och vill gälla för att vara mycket klok.

SNUSHANE, m. 2. pl. — *hanar*. (t. *Schnauzhahn*) En oförskämnd narr, glop.

SNUSIG, a. 2. Besudlad, orenad af snus.

SNUSK, n. sing. Illa luktande orenlighet på kläder eller möbler. *Lukta s.*

SNUSKER, m. sing. (fam.) Snuskig karl.

SNUSKIG, a. 2. Full af snusk. *En s. meniska*. *S-a kläder*.

SNUSKIGHET, f. 3. 1) Se *Snusk*. — 2) Egenskapen att vara snuskig.

SNUSKIGT, adv. På ett snuskigt sätt.

SNUSNÄSDUK, m. 2. Näsduk att snyta sig på, då man snusar.

SNUSQVARN, f. 2. Qvarn, hvarpå tobaksblader malas till snus.

SNUSRASP, m. 2. Rasp, hvarmed tobaksblader raspas till snus.

SNUSTOBAK, m. sing. Se *Snus*.

SNUT, m. 2. 1) Nos. — 2) (fam.) Mun, ansigte. Deraf *Snutfager*. — 3) Ett slags spetsigt bröd. — 4) (fam.) Smekord. *Min lilla s.*

SNUTFAGER, a. 2. (fam.) Som har ett fagert ansigte.

SNUTT, m. 2. (pop.) Se *Patt*.

SNUTTA, v. n. 1. (pop.) Se *Dia*.

SNYFFEL, snyffl, m. 2. pl. *snyfflar*. (fam.)